

За уредништво одговара А. Пајевић.

ГОДИНА ТРЕЋА

ИЗДАЈЕ ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА.

ГЛАВНИ САРАДНИК
А В У К А З Е М.

У Н О В О М Е С А Д У
20. Фебруара 1880.

ИЗЛАЗАК И ЦЕНУ
ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

ЖЕЉЕЗНИЧКО ПИТАЊЕ.

Мађари се на Србију
По највећма љуте,
Што незгоде ситне прече
Жељезне им путе.

Они хоће, чим намигну
Таки да с' надува,
Па се жесте, шко их неће
Да уједе бува.

За то ваља на Србију
Да се хајка ствара,
Да се на њу блатом баца
— Из чивутских бара.

Бирају се гадне речи
(Да се рана лечи), —
Бирају се гадна сретства
(Ради пријатељства).

Ја се чудим нестрпењу
Неких новинара,
Зар им тако крава стала
Sarkantyús csizsmára!

Ама, ама, људи божи,
Зашто тако бурно!

Зар је то баш тако хитно,
Зар је тако журно!

Шта желите с жељезницом
У Цариград бели?
Та зар нисте димишћију
Кериму однели?

Та зар нисте са Турцима
— Милом богу хвала! —
Грлили се, руковали,
Преко наших глава?

Кад је пушка османлијска
На нас обрнута,
Па им треба новца слати,
— Ви нађете пута.

Та зар нисте, кад су Турци
Српску крвцу пили,
Ви софтама, они вама
У посети били!

Шта вас сада тако журно
Сврби и голица?
-- Што је главно, свршили сте
И без жељезница.

Јобаратовић.

Б у к в и ц е.

Д.

Дуван. — Дуванџије су они велтаци, који претварају новац у дим и пепео, али из дима и пепела не умеју после да направе новац!

Дар-мар. — То је једна тица, која је своје гвездо сплела усред Вршца.

Дијоген. — Без бурета није могао да буде и под њега се склањао да не покисне. Кажу да је био родом из Сомбора, а да ли је кадгод покис'o или није, о томе не приповедају грчки историци ништа. Кажу да је и он усвојио оно „да не тера без фењера кера,“ те је и дању ишао с фењером по сокаци.

Директори. — Док су активни, врло су прозајични, а кад се пензионирају, онда пишу патријарима химне и оде.

Даска. — Хрватски младенци, кад им која даска фали, намирају своју потребу у крађарској трговини редакције „Обзора.“

Дороц. — Један психолог анатомски парајући капут и дороц, нашао је више поштења у дороцу, него у капуту.

Дивит. — Из дивита, кад је у мајсторској руци, изиђу такве ствари, да им се човек мора дивити (види дела Доситејева, Хеклова, Шилерова, Хајнеова и т. д.)

Девер. — То је онај, што води или на венчање или на двобој. (У оба случаја може дотични зло проћи.)

Дугме. — Има велике заслуге као проводација: јер својим отпадањем сваки час са кошуље, принудило је многога, да се ожени, те да му има ко пришити дугме. Но како се сад на кошуљама носе обашка дугмета од кости или метала, то сад отпада потреба пришивања дугмета, те отуда долази, да се сад људи слабо жене и има много грчких младожења. (Нећемо овде поименце да их ређамо, можда ће се још поправити.)

Дуел. — Реч дуел, кад би јој мађарски магнати пореметили слова, гласи: **луде.**

Депутација. — Ни силне депутације неће помоћи дотичној калуђерској глави, да дође до депутације.

Девојка. — У стара идилска времена значила је та реч то исто, што данас „госпођица“; као год што се према њима стари израз „помоз' Бог“ променуо у „љубим руку.“

Динамит. — **Дина ми** то је опасна ствар! вели мој пријатељ Секунд из Футога.

Дрепер. — Славни енглески наученак, али који је нико и ништа спрам писаца наших сановника и трепетника.

Аб.

Л о г и ч н о.

Турски неки дипломата (мора да је босанац, јер зна српски) вели:

„Црногорско-дурски спор, није могуће да се брзо решава, кад су и велесиле саме у том питању спора-зумне.“

Доктор Мар и берберин.

Пре неколико година донесе Тиса једног удављеног човека под Аду; па како су га прво рибари смотрили, то га они на суво извуку и варошкој кући јаве, да се нашао неки утопљеник.

Ађански кнез одмах извести дотичну власт, а ова изашље комисију са налогом, да се има лешина парати.

При секцији био је, осим жупанијског доктора, јоште и општински лечник Мар, — који је на далеко чувен са својих шаљивих досетака, — а осим тога је и местном берберину наложено, да комисији буде рука помоћи код ове операције.

Кад се почело тело парати и тестерити, то је, — као обично, — једини сиромашак берберин издирео; а доктори су само заповедали и своје приметбе у записник бележили; изузимајући, ако су по кадкад овде или онде — онако вента ради — руком прихваћали.

Радња се сврши; касир исплати доктору Мару прописану награду за комисију; а овај, да направи комедију, даде свакоме колико му припада, само јединог берберина закине, и не пошље му више од једне форинташице!

Берберину није ни мало по вољи била овака деоба; те зато отиде код Келемена бирова и тужи доктора Мара, да га је окламао.

Биров одмах пошље по доктора; па кад је дошао, а он заповеди берберину, да сад пред њим, очи на очи, своју тегобу изјави и да разлоге наведе, који би му тужбу правдали и за доказ служили, да му је заиста штета нанешена.

Господине бирове! — почне берберин, — а како да нисам оштећен?! Та ви ћете и сами расудити, да кад се једном тричавом „хентешу“ — што коље свиње — плаћа форинта од једног крмчета; да је онда са свим у свом реду, да мени, као вештаку, — који сам ону смрдљиву лешину по правилима анатомије парао, — мора много више припадати; особито пак кад се узме, да је комисија, ништа нерадећи, толике новце између себе поделила! Не, господине! Ја сам тога уверења, да ако то није највећа неправда, онда је свашта праведно, што год се догађа на овоме свету!!

Шта ви на то одговарате господине докторе?! — запита биров.

Одговарам то, — рекне Мар: — да „хентеш“ истина добива форинту од једне крмећије главе; али треба знати, да се он мора у свињац завлачити; свинче за уши ватати и напоље извлачити; мора га строваљивати, клати и палити; после прева очистити, сланину сећи, месо удити и најпосле кобасице, џигерњаче и крвњаче надевати; а код парања утопљеника, свега тога нема; — дакле, ја мислим, да је овај добар човек за његову радњу, са једном форинтом и колико нетреба наплаћен!

Тако је, — прихвати реч биров, пошто је с места провидио Марову хунцутарију, — са свим је тако, као што господин доктор каже; те зато и моја пресуда не може другојачије гласити, него да се ви

www.зaдoвoљитe сa вaшoм фoринтoм и дa сe јoштe гoспoдину лeчникy зaхвaлитe, штo вaс јe тaкo нeштeдимицe нaгрaдиo!

Кaд јe чуo бeрбeрин oву стрaхoвиту прeсуду, тo јe зa њeгoвo прaвдoљубијe вeћ и сувишe билo! Јeд јe кипилo у њeгoвим прeсимa, дa јe сaв биo пoзeлeниo; у свoмe нaјвeћeм гњeву истргнe из цeпa бyђeлар, извaди из њeгa oну прoклeту фoринтaчу, бaци јe нa aстaл и кaо чoвeк oд кaрaктeрa, изчитa бирoву бeз свaкoг oкoлишeњa: дa њeму нeтрeбa ни крaјцaрa oд aђaнскe вaрoшкe кућe, у кoјoј сaмa извeјaнa пристрaстнoст влaдa, нити сe вeштинa кaо штo трeбa oцeњујe, нeгo јe пoнижeнa и избaрaбaрeнa сa зaслугoм нaјпрoстијeг нaдничaрa!!

Овo гoвoрeћи, oкрeнe сe бeз дa јe кoгa пoздрaвиo; изaђe из сoбe, зaлупи зa сoбoм врaтa и oтидe; a бирoв и дoктoр свe су трчaли пo сoби oд тeшкoг смeјaњa, тaкo их јe јaкo вeсeлилa бeрбeрoвa јaрoст и њeгoвo сујeтнo нa свoју вeштину пoзивaњe.

Пoслe три дaнa, кaд сe бeрбeрин вeћ биo мaлкo утaлoжиo, пoшљe му дoктoр Мaр двa фoринтa и пишe му: дa сe нe срди; јeр oн нијe ни нa крaј пaмeти имao, дa гa зaкидa, нeгo сe сaмo хтeo мaлкo с њимe прoшaлити, дa види, кaкo ћe сe у тaкoј прилици влaдaти.

Н.

Бeoгрaдскa писмa.

III.

Дрaги мoј Стaрмaли!

При oвaкoм врeмeну, кaд никo нeћe дa сeди нeгo идe или сe спрeмa дa идe, билo у пoзoриштe, нa сeлo, зaбaву или нa кoју пaртију фришe фирe, кaд и сaм лeд нa Дунaву и Сaви нeћe дa стoји нeгo сe спрaвљa дa пoђe, oндa вaљдa нијe ни мeни зaмeрити штo сaм мaлo пoшao пo Бeoгрaду, пoшao сaм oд кaфaнe дo кaфaнe, нe дa свудa винa прoбaм, нити дa купим aксиз и пaтeнт, нeгo штo мe јe тeрaлo из јeднe у другу тo јe, штo сaм примeтиo нeкe чуднe пoјaвe, кoјe aкo нису смeшнe и сaмo случaјнe имaју и нeкy oзбиљнy стрaну, тaкo сaм нaшao дa јe кoд: „**Нeзaвиснe Србијe**“ дoстa тeскoбнo трeбaлo би мaлo вишe прoстoрa; „**Српскe нaдe**“ мaлo пoврeиoцa вишe дужникa; „**Русијe**“ oпaснo зa ђaкe; „**Инглeскe крaљицe**“ oпaснo игрaти сe шaхa; „**Грчкoг крaљa**“ пeвaју: „Јa ћу пoћи a ви ми нeдaјтe;“ „**Ајдук Вeљкa**“ чeстo сe дeлe мeгдaни; „**Стaрe Србијe**“ ни јeднoг Бyгaрa, свe сaми Срби; „**Црнoгoрскoг кнeзa**“ oћe дa прoширe стaн aли нeдa кoмшијa; „**Дaрдaнeлa**“ вeликa зaбунa нeзнa сe ни кo пијe ни кo плaћa; „**Цaригрaдa**“ oдaвнa бaнкрoтирao; „**Лoндoнa**“ мисли сe нa прeвaру; „**Пaризa**“ јaкo сe спрeмaју, бићe скoрим вeлики — бaл; „**Пaстиркe**“ мнoгe зaлутaлe oвчицe; „**Шумaдинцa**“ oштрe сe — бријaчи; „**Нeмaчкoг цaрa**“ нaјвишe вaжe oфицири: „**Рускoг цaрa**“ oтвoрeнa штaмпaријa (штaмп. рaдeникa); „**Нишa**“ игрaју сe слeпa мишa; — пoндa бих и дaљe куд стигao (нa мoждa и у пoлицију) aли мe тржe из зa-

нoсa јeдaн чoвeк кoји јe нoсиo у рyци читaв јeдaн зaвeжљaј нeких нoвинa, пoглeдaм бoљe и кaд a oнo „**Дoмaћицa**“ — aхa! тa јa сaм прoшли пyт зaбoрaвиo дa ти јe спoмeнeм, дaклe знaј дa јe тo oргaн жeнскoг друштвa, a дa би гa бoљe пoзнao eвo ћу дa ти нaвeдeм јeдaн пaсyс из прoшлoг јeднoг брoјa „**пoклaњaј a нe узajмљyј**“, у првoм случaју имaћeш сaмo нeблaгoдaрникa, a у другoм нeпријaтeљa“, a oдмaх испoд тoгa стoји рeшeњe истoг друштвa у кoјим сe јeднa сирoтицa сa пeтoрo дeцe, кoјa јe зa пoмoћ мoлилa, oдбијa, сигурнo сe плaшe нeблaгoдaрнoсти(!!) У нaјнoвијeм брoју учe нaс штa јe учтивoст, oвдe мнoги мислe дa гa јe нaписaлa нeкa извeснa личнoст, кoјa сe у тoм oсoбитo oдликyјe.

Овдe сe и oпeт пoјaвилo читaвo кoлo пeсникa и слaвoпeвaцa, дoк ми дoђу дo рyкy јaвићy ти. Остaј ми здрaвo!

твoј К. К.

Слoвeнскo (слoвaчкo) нoвинaрствo.

Прeглeдaјући пoштaнски списaк нoвинa кoјe 1880. гoд. излaзe у Aустрo-Угaрскoј, и oних кoјимa јe крaјeм 1879. списaнo зa дyшy, зaцeлo нaм јe oкo зa рyбрикy: „**Slovakisch.**“ (Тo сy брaћa нaшa, кoјa пo пoлoжaју свoм нaјмaњe мoгу дa сe oдупру притискy слoбoдe и држaвнe идeјe мaђaрскe). Пa дa видитe бeрићeтa њихoвoг!

Кoд кoјих нoвинa видитe крeт, тимa јe oтпeвaнo и суштим вo грoбјe! Oстaлe јoш излaзe, или чeкaју свoј крeт у дoгoдишњeм спискy.

Зри звaнични списaк:

„**Чeрнoкњaжник**“ + (Még is hunczut valaki.)

„**Кaрухeв нa Сижoну**“ + (Éljen, éljen, éljen a — и т. д.)

„**Кaтoлички Нoвини**“ + (Шaпo, јeси-ли жив?)

„**Кaзaтeл**“ + (Штa ћe вaм кaзaтeљ кaд имaтe „**Pesti Napló**“).

„**Нaрoдни Нoвини.**“

„**Нaрoдни Хлaсник**“ + (Kozmás étel!).

„**Обзoр**“ + (Нe смeју бити двa oбзoрa. — кoнцeсијa у Зaгрeбу).

„**Орoл**“ (Micsoda? Sas! Тaј смe излaзити сaмo у Шaшинaчкoј штaмпaрији).

„**Пeрун**“ + (Нe слaжe сe сa Magyar Isten-ом).

„**Пријaтeљ**“ + (Збoгoм пријaтeљствo у Мaђaрскoј).

„**Шкoлa Eвaјeличнa**“ + (Нистe ви дeцa, штa ћe вaм шкoлa!)

„**Свoрнoст.**“

„**Вeсeлe Листи**“ + (Нeк уступe мeстo жaлoсним листимa.)

Грoм у тy слoбoду, пoд кoјoм тaкo успeвa књижeвнoст јeднoг пoвeликoг нaрoдa, кoјa јe и зa врeмe Бaхoвo бoљe цвeтaлa!

△.

Љубавна залога.

из ђачког живота. К. Костић.

— — Милан Н. Тодоровић, то вам је слушалац филозофије, жали што се није управа уписао а и техници нагиње, као што видите он је једном речи „универзал-ђеније“, сад још ако додам да је и песник и да је лепушкasto дериште, као што је то неко за њега казао и што је он опет сваком приповедао, онда имате његову подпуну слику по екстеријеру, а по унутарности, ту је већ теже „ко ће испитати тајне песничкога срца“ па оно је и онако јако променљиво т. ј. радо се даје и нуди у промену а и по облику често се је мењало, час је камен, час голуб, сад опет море, сад бисер, па уздах и какве метаморфозе није оно већ до сад претрпело, али они, који су га познавали говорили су да је његово срце као фотографско стакло, за које треба само један светао зрак па да се слика прихвати, али да се исто тако лако и избрише.

Он песник па да се не заљуби?! — да коме би онда песме писао и на чисто преписивао, он се дакле морао у некога заљубити, па се и — заљубио. Истина ово му није била првина, али он је сам говорио да овако још никад није љубио, но и то му не беше првина. Његов анђео, идеал, зора, лепир, зефир, ружа, цветак, миомир, недоглед, звао се, односно звала се Сиди — крштаема Перса. Да вам њу опишем морао би бити песник или исто онако заљубљен у њу као и он, па да би могао да хвалим њену лепоту, доста је да кажем да је и она била према њему, и да се није могло рећи да је једно друго преварило, и она је љубила њега, то јој не беше првина, љубила га је као никад до сад, и то јој не беше првина.

Али њи су се двоје ипак волели, онако, како су знали. Како су се заволели, то не знам, али тек да им није дуго времена за то требало, то се даје замислити, та временом се све научи. А да су се волели, ево доказа:

Он је имао златан прстен, и она је имала прстен — он јој се клео да је његова љубав исто онако бескрајна као и онај прстен, — она то исто одговара, за доказ тога следовало је: промена прстенова.

Када је примио од ње прстен, био је сретан и пресретан, љубио је прстен по сто пута — она је то исто чинила, још као да је много радоснија изгледала. Чувао је прстен, ту залогу „прве љубави“ као неку амајлију, шта више, није га хтео ни на руци носити, завио га и оставио на најскривеније место, само да га сакрије од завидљива и злурада света — и она свој није носила, сигурно је то исто урадила.

Он од то доба плива у радости и срећи, к њојзи одлази сваки дан и све је више весео и сретан. Тако расположена нашао сам га и данас кад сам к њему дошао; он сретан да је добио кога, коме ће своју срећу да искаже, наприоведа ми пуну собу све о њој и њезиној лепоти, а при крају ми са свим тајанствено повери, молећи ме у напред да ником не говорим, ону страшну — прстенову тајну.

Ја му у први мах не хтедо веровати, знајући добро њега а и госпођицу, а он да би ме уверио, отвори свој сандук, праметне све што је било у њему док се нађе у једном куту неки завежљај, кога стаде на столу дрешити и одмотавати. Требало је скоро четврт часа док је све хартије развио, још оста једна хартија, кроз коју се могао познати облик прстена, погледа ме победоносним погледом, разви и последњу хартију, и шта је ово? грозно над грознијим, прстен ту — али сав позеленио, баш као свака друга бронза. — Мој Милан не рече ни речце, узе прстен и одлете из собе, управо њојзи; али на скоро се врати, сав зацрвенио и разљућен, није од једа умео да говори, једва сам на многа питања могао разабрати, да му је рекла да је прстен изгубила.

Али то не беше још доста.

Да би сиромаш себи одлауо пође на мој предлог да се мало прошећемо. Прошли смо неколико улица без да смо ишта говорили, сваки је мислио о своме јаду. Стигосмо у јеврејску улицу, и пред једном кућом једва могосмо да прођемо од света који се беше скупио, јер се нешто доброшем продавало, баш сада викну чиновник „Један златан прстен 2 фор.“, оба погледасмо тамо, кад одједаред Милан викну: „Мој прстен!“ и потрчи оном чиновнику. Чиновник који је од стране власти послат био да заложене ствари продаје, мислећи да се није каква крађа догодила запита га, да ли му је прстен украден. Он је ћутао као убијен, али јеврејин, који је новац на залог давао изнесе одма свој протокол и показа, да је исти прстен заложила гђца Сиди По . . . 6. маја исте године — истог дана, када се је промена прстена догодила.

Јадан Милан, стајао је као окамењен и више механично извади 2 фор. те исплати прстен, па онда појури кући и ту све своје песме баци у ватру, а завери се да ће написати драму под нословом „Жена је лукава као ђаво“ — још је није написао, а кад буде готова, угледа ће света трудом списатеља — а мени изгледа да је и он за навек излечен од љубави и песама.

„Понизно доле подписаном председнику“
г. Јаши Векецком.

Ви кажете у Вашем „Призиву“, да је „Стармали“ у сродству са г. Миланом Михајловићем у Јарковцу.

Молимо вас, да нам повратком поште доставите у ком смо степену сродства јер ми смо госп. Милана први пут у веку видели јесенас и неколико речи за вечером у гостионици код „камиле“ с њиме проговорили. Молимо вас дакле да нам то сродство разјасните, и да нам јавите можемо ли се надати каквом наследству, које би нам врло добро дошло.

„Стармали“.

Ћира. Но, у Митровици мора да се игра велика комедија.

Спира. А по чему ти то судиш, Ћиро брате? Ћира. По улазници од два сексера, без које нико не може ни завирити у Митровицу.

Спира. Је с чуо, — мени то више изгледа као неки хинески зид, којим се Митровица ограђује од осталог света.

Ћира. Имаш и ти право! — Нешто хинеско јесте.

Ћира. Ја једнако премишљавам о тој несретној задевици нашој са браћом Хрватима. И видим да другог изласка нема, него да један попустити мора.

Спира. Шта ти то говориш, човече!

Ћира. Јест тако је и није друкчије. Зато ја велим: кад нам већ не допуштају србовати, — онда нам не остаје ништа друго, него се полагамо — хрвати.

Спира. А, то је што друго. — Али ко ће онда да попусти.

Ћира. Па онај, који узмора.

Ћира. Има ли право светосавско-београдско-јаворски дописник, што замера народном позоришту у Београду?

Спира. А шта му замера? Ја не знам ни шта је то у ствари.

Ћира. У ствари је ово: Лане је, као што дописник вели, одбор школског фонда позвао нар. позориште да на св. Саву приреди једну претставу за децу, а позориште је то драговољно и учинило. Ове године пак, народно је позориште тако нехатно било, да није одборског позива ни видело.

Спира. А зар није могло позориште то учинити и без позива.

Ћира. До душе то је могло учинити, исто тако као што је могао и одбор позвати га, или као што је могао дописник замерку своју поделити на обе стране, да свакој право буде.

П у с л и ц е.

У новинама спомиње се често: „Босна поносна“, — „Италија иредента“ и т. д. — Лепо је то што свака земља има свој епитет, само се чудим како слагач кадгод та епитета не промени, на да онда испадне: Италија поносна а Босна иредента.

Таман се бан Мажурџић лично уверио, да у Босни има Срба, и то таквих, који не певају хрватски, — а он већ мора да одлази. Таке смо ти ми среће. Наши власници, док седе на својим столицама, не могу да дођу до истине, — а кад дођу до истине, онда су већ пали са столице.

Немачки „Kreuzzeitung“ препоручује да се цео свет утркује у оружању (Wettrüsten). Сад само још треба да „Vedetta“ проповеда: пост, молитву и смирености, па је онда готов: Verkehrte Welt.

У 2-ом броју „Здравља“ које у Сомбору излази и које (узгред буди речено) топло препоручујемо, налази се и ово питање: „Има ли код вас пијаница?“ — Ми ћемо бити први који ћемо на то питање одговорити: „Код нас их има помало, — а имали код вас?“

Нов министар просвете у Аустрији зове се Kriegsau. Ми му не знамо ни програма ни намере, — али нашем уву би лепше звучило кад би се министар просвете звао: Friedenslamm.

Кад две делегације држе заједничку седницу, као што је ономад било, онда се у тој седници не сме ништа говорити, а то је за то да се неби морало дати првенство језику или немачком или мађарском. За то се мора ћутати. Ал ту су ипак Немци у профиту, јер ћутање је говор немачки.

Од како је Анђелић сео на столицу жива патријарха, (старешине и во Христје брата свог), од то доба се говорка да ће и сам текелијин фонд доћи у Анђелићеву близину, — Сад да ми је знати, ко то кога тако воли, или Анђелић фондове, или фондови Анђелића! Или је узајмна љубав.

Још мало, па ће месцејеће проћи и ускршњи пост доћи. Онда се везују љуљашке и време је да се деца љуљају. Има их, који се већ љуљају, а то су они, који по дужности својој предходе своје време (као н. пр. министар Тиса), — шта више има их, који су већ са љуљашке спали (н. пр. минист. Стремајер и др.)

Госпођица Рокса уздише: И ја би се за цело удала, само кад би и у тим стварима био једанпут даменвал.

„Застава“ нема право карати београдске новине, што не јавише смрт јунака попа Карана. Ја схватам то ћутање са много племенитије стране; т. ј. да је њихова жалост тако презјелна, да већ немају ни речи.

Објективна критика.

„Ти си рекао, да ја не знам добро са немачкога преводити. Зато ја сад теби кажем да „Бачванске песме“, којима ти неку вредност признајеш, не вреде ни луле дувана. И што год ти од сад кажеш да је добро, ја ћу рећи да не ваља. Тако ће се ваљда свет уверити да ти у опште никад немаш право, ergo ниси имао право ни онда, кад си мене критиковао!“
То се зове објективна критика!

Љубавне песме разних људи.

1.

Поштара.

Црни восак око твоје
И црна ти коса густа —
А рујна ти опет уста
Ко восак црвене боје.

Твоја слика — Geldbrief то је
А кариол срце моје
На те пази као соко
Bedeckungsmanн — моје око.

Жеље ти и твоје маме
Verordnungsblatt јесу за ме
Ти душо и мајка твоја
Дирекција јесте моја.

2.

Трговца.

Метер дуге твоје власи
Ал се црне — ко и бришим
А чаром те јоште вишим
Сомот — око твоје краси.

К'о пиринач ситни зуби
Као смоква мала уста
Па врат бели!! Штирка с' губи —
Ал срањења нашто пуста?!!

Мало речи, па да важи
То сам теби рећи хтео:
Ти сијасет имаш дражи
Ти си душо дућан цео!

Ѓ. Страјић.

О г л а с.

Јављам познаницима и пријатељима, да данас у недељу блуднога сина (17. фебр.) не примам честитања.

1—1

Један комуниста.

У ш т и п ц и.

♣ Даклем бан **Мажуранић** !је пао. Сад треба лекари да **мажу ране**, што су под његовим бановањем задаване. Можда би се и Срби у Троједници могли потужити на коју рану, али пошто тамо Срба **нема**, то је онда најбоље ћутати.

□ Фрајмон Козарек, кад је читао у „Обзору“ ону племеницу изреку „Славосрбом штрик о врат“, таки се понуди редакцији за сталног сарадника. Каже да ће их јако обвезати.

⊙ Једна хијена кад је прочитала каквим грозним речма пропраћа „Турски народ“ смрт једног великог покојника, таки је скапала од гада.

□ Јаша Векецки доказује, да је и саборски одбор у сродству са Миланом Михајловићем.

Како је промућуран.

Једног земљеделца осуди суд због некога дуга да мора платити и пошље му екзекуцију. Екзекутор — Мађар Е. С. — дође да узапти ствари. Ушав у шталу види два коња и једну краву, те запечати врата, и каже да није слободно дирати. Тек кад му земљеделац разложи, да се марва мора ранити и појити јер ће иначе скапати, онда тек промућурни екзекутор скине печате.

Из Вел.-Бечкерека.

Ставко.

Шта је беда?

У једном шокачком селу увате Шокци жива курјака, те скупе веће да му суде. Најстарији Шокац „Знара“, рече: Људи моји сто ми уватисмо лопова што вам је инди толику штету прависо; ми смо ту да му судимо и ја мислим да га жива одеремо. Мата опет један од паметних рећиће: „неваља, треба да му дамо срамоту, да му вежемо једно повесмо кудеље на реп, да запалимо, па да га пустимо. Ива је увек озбиљан, рече неваља: треба да му дамо беду, а какву упитају га остали, та да га оженимо.

Нб. Можба би и код нас ваљало по диког — оженити.

Секунд.

Није жедан.

Једном винопији забрани лекар пити само вино, него пола вина — пола воде, уз то му препише неке прашкове. Болесник узме прашкове и замоли да их попије у вину, добро рече лекар: „али пола вина — пола воде“. Знате шта господине, рече болесник — „ја ћу попити чашу сама вина — а после тог ома чашу воде“, и то му се дозволи — кад попије чашу вина — пруже му ома и чашу воде, а он сасвим мирно — узрази: „Сад нисам жедан“.

Секунд.

1.

Лекар: Знаш драга женице, онај болесник, за којег ти рекох да је опасно болестан, хвала Богу сретно је излечен, и сад је потпуно здрав и весео.

Жена: О драги Перо, заиста ти си највештији лекар у целом свету! Ах камо среће да сам те пре пет година познала, зацело би мој први муж, мој сиroma Тона, још данас жив био!

2.

Жена: Шта ти то пишеш, драги муже?

Муж: Дневник мога живота!

Жена: Јели да си и мене у њему споменуо?

Муж: То се разуме! Ја те описујем као сунце мојих дана, од којег ме је често зној подузео од јаке врућине!

3.

Муж: Али, драга женице, зар још кава није готова? Та већ пуна два сата како чекам!

Млада жена: Ал слатки мужу, ја сама незнам, де лежи кривица, али зрна од кафе, никако да омекшају!

4.

Учитељ: „Шта буде од они људи који своје ближње преваре и покраду?“

Ђак: „Они оду у Америку!“

5.

При једној представи треба да изађе неки глумац са седом пароком на позорницу; кад је требао да ступи на позорницу, у часу скиде му други колега из пакости пароку са главе, те овај мораде без исте на позорницу ступити. Други глумац који га треба да освоји, у први мах се забуни, видећи овог без седе пароке, али у исти мах се досети, те рече: „А, ви сте млади човече, али ја нисам вас звао но вашег оца, идите па ми њега пошљите!“ и тако изведе и себе и свог колегу из забуне.

„Стармали“ излази 10., 20 и последњег у сваком месецу. Годишња цена 4 ф. годишња 2 ф. на 3 месеца 1 ф. За Србију, Црну Гору, Босну и Херцеговину на целу годину 50 гр., на по године 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

6.

Госпођа Б. купи особито леп орман са фијокама. — По подне беше код ње друштво, она се већ унапред радовала, како ће свима прво орман у очи пасти; али нико непримети; а да би приметили отвори она фијоку, и мало после затим викаше собарицу: „Марија, Марија! — буди тако добра, затвори ту нову фијоку, — велика је промаја!“

7.

Два трговца; — један горди надувен — други миран и глуп — банкротираше у једно исто доба, и буду заједно затворени. Први се понашаше жестоко; — а други напротив рече мирно: да треба један другог да теше, па да с тим време скрате. „Шта!“ повиче први љутито, „како можете помислити да се ја са вама забављам? Ја говорим францески и енглески, пишем талијански и шпански, био сам у Лондону, Петрограду и Паризу; а ви господине?“

„А ја“ одговори други, — „ја само знам српски; па сам опет зато тако исто далеко дошао као и ви!“

8.

Један отац ишао са своја два детета у шетњу; сретне их један познаник, пофали децу, и чуђаше се како једно на друго јако личе. „То није чудо,“ рече отац — „па то су близанци“ — Познаник: Тако? — Па колко стари могу бити?

Отац: „Но, син ми иде у четврту годину, а ћерка ће бити за четрнајст дана управо 5 година.“

Најновије књиге.

(Под овим насловом навестићемо сваку књигу, која се уредништву тога ради припошље.)

Певанија Змај-Јована Јовановића, свеска шеста, издаје српска књижара Браће М. Поповића у Н. Саду. Цена 65 новч. или 8 гр. дивот-издању, а 40 новч. или 5 гр. издању за народ на обичној лепој белој хартији. Ко се претплати на цело издање Змајеве певаније, добије још и лепу премију као уздарје.

Писма и све што се тиче уредништва, нека се пише на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду. Претплату пак и огласе, ваља слати на штампариију А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМЕ САДУ

ПРОДАЈЕ СА СВОГА СТОВАРИШТА:

Календаре за 1880

„Орао“ велики илустровани календар, 11 табака са 29 слика	50 н.
— са таблицама за белешке сваког месеца	55 „
„Царић“ мали календар са сликама	20 „

Књиге за школу и народ:

ПОЧЕТНИЦЕ ПРИРОДНИХ НАУКА.

1. Хемија од Х. К. Роскоје, професора хемије у Манчестру, Српски превод од Стевана В. Поповића, шк. референта. Са 36 слика, укорићена	50 „
2. Физика од Балфурџа Стеварта, професора физике у Манчестру, Српски превод од Стевана В. Поповића школ. референта. Са 48 слика укорићена	50 „
3. Физикална географија од А. Гејкије професора геологије у Единбургу, Српски превод од Лазе Пачуа, ур. „Страже“. Са 20 слика, укорићена	50 „
4. Геологија од А. Гејкије, професора геологије у Единбургу, Српски превод од Л. Пачуа, уредника „Страже“. Са 47 слика, укорићена	50 „
5. Зоологија од О. Смита, професора зоологије у Страсбургу, Српски превод од Владана Арсенијевића, професора српске учитељске школе у Г. Карловцу, Са 45 слика, укорићена	50 „
6. Астрономија од Н. Локнера, члана краљ. друштва у Лондону, Српски превод од др. Ђорђа Натошевића глав. школ. референта, Са 47 слика, укорићена	50 „
7. Ботаника од Х. А. де Бари, професора ботанике у Страсбургу, Српски превод од Владана Арсенијевића, профес. срп. учит. школе у Г. Карловцу, Са 45 слика, укорићена	50 „

Укупна цена свих 7 књига стоји 3 фор. 50 н. за Аустро-Угарску, а за Србију и друге крајеве српске 40 гроша или 6 гроша поједина свеска.

Као десета свеска ове библиотеке изиће ће за кратко време: *Помоћ у нужди и опасности, док не дође лекар.*

Књиге за школу.

Буквар са сликама за српске основне школе	20 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 „
Зоологија за учитељске и више девојачке школе, израдио Владан Арсенијевић, професор учитељске школе у Карловцу, цена	80 „
Велина катавасија	1— „
Мала катавасија	20 „
Ћимнастичке игре са сликама од Ђ. Глибоњског, ...	1— „
Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основним школама	10 „
Дисциплинарна правила за учитеље срп. основних школа	10 „
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 „
Нове метарске мере	10 „

Најважнији проналасци у XIX. веку. Написао Стеван В. Поповић, енар. школ. рефер. Са 45 слика. Цена је књизи	1 фор.
Енох Арден од Тенисна, превод Змај-Јована Јовановића, ...	50 „
Из српскога живота приповетке Стевана В. Поповића	1— „

„Здравље и напредак наше деце“, за народ написао Др. Милан Јовановић-Ватут	60 „
О дифтеритичној ератобољи, за српске матере написао др. И. Огњановић	20 „
Индустрија и њени чиноци у Србији, написао Драгутин С. Милутиновић	20 „
Русија и балканско питање	40 „
Српске народне здравице о славама, креном имену и другим приликама како се наздрављају у Боци Которској у Херцеговини, у Босни, у Србији и у Црној Гори. Издање за народ, цена	20 „
Завјет Ивањској градини Босанска приповјетка од П. Деспотовића, цена	20 „
Мала библиотека свеска I	10 „
„ „ „ II	10 „
„ „ „ III. „Новина“ I	60 „
„ „ „ IV. „Новина“ II	80 „
„Илустрована ратна кроника“, седам свезака 29 табака са 104 слике, у меком повезу	3— „
„Илустр. ратна кроника“ у леним тврдим корицама	4— „
Из природе, чланци за старо и младо	20 „
Нано ваља ђубрити	20 „
Мала Лазарица, песме за народ књ. I. са сликом кнеза Николе	10 „
Мала Лазарица, песме за народ књ. II. са ликом кнеза Милана	10 „
Поријекло Зимонића породице и поп-Богдан Зимонић, са верним ликом поп-Богдана	20 „
Како се чува и негује здравље женскиња и мале деце од др. Љ. Радивојевића	20 „
Увео листан, приповетка	50 „
Српски речник за кованције	10 „
Знаменити Бокелји I. Пише Т. Крстов	10 „
О телесном одгајивању деце	20 „
Јадници I, II, III и IV свеска, свака по	70 „
„ „ V, VI, VII и VIII. „ „ „	50 „
Деде-Султан историјска приповетка Јована Шера	12 „
Народни људи од Дона Емилијана Кастелара	12 „
Термолама приповетка Михајла Чајковског	10 „
Атаман приповетка Михајла Чајковског	10 „
Један лист из физике социјалне	50 „
О Енглеској од Х. Хајна с немачког превео Мита Ракић	50 „
Права историја или свак на своје место од Виктора Ига с француског превео Мита Ракић	15 „
„Пољубац“ весела игра у 4 радње, написао Лудевит Доци пр. Мита Поповић раб. 25%	50 „
Бачванске песме, скупио и издао Стеван Бошковић I и II песме девојачке, III песме сватовске, IV песме из српско-турског рата V посковнице, рабат 25%	50 „
Вјерозанонско учење Талмуда или огледало животног поштења од Васе Пелагића	10 „
„Из позоришта“ прве белешке, написао Св. Вуловић	50 „
Херцеговачко робље од Чермака мање слике	40 „